

•

**Alt er tegn. Tegn er tolkning.
Alt er tolkning. Tolkning er tegn.**

•

15
APR

Oppgave 3: Analyse av biografisk utgivelse

Skriv en analyse av en biografisk eller selvbiografisk utgivelse. Bruk litteraturen du finner i pensumforslaget som grunnlag for analysen. Maks 15000 tegn. Skriv dessuten en kritisk reflekterende faglogg om arbeidet med teksten knyttet til teori fra pensum. Maks 15 000 tegn. Legg oppgaven ut på bloggen din og send den dessuten på mail til din skrivegruppe innen 13. april 2012 kl. 08.00.

Hvem skulle trodd at en slik tilsynelatende enkel og rett frem oppgave skulle volde så mye hodebry? For jeg innrømmer det gjerne med en gang: Det har vært en påkjenning. En maraton av en øvelse. Jeg har vært på dypt vann. Fått kalde føtter. Blitt varm om ørene. Ikke sett teksten for bare ord. Følt meg dum. Angret. Bitt tennene sammen. Holdt ut. Læringskurven har vært bratt. Det har kostet. Sånn kan det gå når man blir med på leken. Men nå angrer jeg ikke lenger. Tror jeg.

Resultatet kan gås etter i sømmene her: [Biografianalyse 2.0](#)

Og – hvis noen skulle bli nysgjerrig eller forvirret: Boka jeg har analysert ligger ute på nett [her](#).

Forord: Les dette først!

Dette er fjerde faglogg jeg skriver til denne oppgaven. Alle er lange. Alle er helt forskjellige.

Faglogg nr 1 var full av korte definisjoner om en rekke emner hentet fra pensum, med refleksjoner om hvordan forfatterne av boka har forholdt seg til temaene og hvordan jeg mente de har klart oppgaven. Med en fin referanseliste etter Vancouver-modellen til slutt. Blant temaene jeg tok opp var litteraturanalyse, sammenlikning på tvers av sjangre, reproduksjoner, adaptasjoner, kontekst, etterprøvbarehet, kildekritikk, forfatterens hensikt, leseren forventning, forfatterens utvalg og presentasjonsform, leserens tolkning. Tittelen var "Liv i bokform og på nett". Jeg kunne ha levert den. Men så begynte det å skurre.

Faglogg nr 2 handlet om nettopp dette skurret. Om den som skriver og den det skrives om. Om tegnene. Om leserens blikk og leserens trang til å overlese, underlese og fylle hull og tette gap. Det som ikke er der. Om forfattere som ikke klargjør ståstedene sine. Om tekster som prøver å lure deg. Ingenting skjer i et vakuum. Alt skjer i en sammenheng. Jeg skrev at man bør ta skurr på alvor. Stille spørsmål ved ting som er uklare. Spørsmål setter i gang tankene. Jeg liker spørsmål. Jeg er ikke journalist for ingenting. Tittelen på oppgaven var "Det er noe som skurrer her!" Jeg kunne ha levert den. Men så ble jeg veldig opptatt av tekstene som omgir tekstene.

Faglogg nr 3 tok utgangspunkt i paratekster og deres potensielle kraft og betydning. For mange ganger er en tekst mye mer enn teksten. Særlig når man analyserer. Tolker. Jeg liker å analysere. Sette i gang tankene. Da kan peritekst og epitekst og andre kilder de leder mot gi mye relevant informasjon. Ledetråder. Fragmenter av helheten. Spor og tegn. Som må tolkes for å bekrefte teksten. Eller avkrefte den. Tegn og tolkning. Tittelen var "Ingenting er noe alene". Jeg kunne ha levert den. Men så tenkte jeg: Hva med narrativer, da? Jeg hadde lest om det, men ikke skrevet særlig om det. Konstruksjon. To construct. Det er mange måter å sette sammen ting på. Dekonstruksjon. Plukke ting fra hverandre. Kanskje var det først da lyset ble skikkelig tent. Jeg ble i hvert fall veldig bevisst på oppbygging og nedbrytning av mening. Forhandling. Kaoskontroll. Det sto så sentralt for meg at det rett og slett måtte bli en ny og helt annet type faglogg. En faglogg nr 4.

Når jeg først hadde bestemt meg, tok det ikke lang tid før den endelige fagloggen var klar. Den du leser nå. Den hadde bygget seg opp i meg mens jeg holdt på med alle de andre og nå formelig bare rant den ut av meg. Ned på gule post-it-lapper. Som fragmenter. Den er annerledes enn de jeg pleier å levere. Den bryter reglene. (Det er lov, har lærerne sagt. De har til og med oppfordret oss til å gjøre det.) Den er satt med feil font. Har feil linjeavstand. Og er helt uten referanser. (Jeg synes ikke alltid det passer med fullt av etternavn og tall i parenteser.) Målgruppa skjønner forhåpentligvis hva jeg sikter til og hvor det er hentet fra likevel. Hvis ikke er de hjertelig velkomne til å spørre. Jeg liker som sagt spørsmål. Og jeg har alle sammen, rundt omkring i de tre andre fagloggene. Og som oransje striper i de forskjellige pensumbøkene. Derfor velger jeg å kutte dem ut her. Og leverer faglogg nr 4 som en fortelling. Eller flere. (Selv om alt jo egentlig er fortellinger.) Med start og slutt. Kronologi og rekkefølgebrudd. Uvanlig bevisst bygget opp og formet, både språklig og grafisk. For alt er tegn, og selv det minste lille tegn kan ha betydning.

Faglogg: Oppgaveløsningsforstilling i fire akter

Akt 1: Forfatteren

Jeg ligger her og venter på deg. Kom og finn meg, da vel? Du kan komme når som helst. Jeg er her, jeg. Alltid. Ligger her selvsikkert og venter. Dristig. Innimellom alle ordene. På linjene. Mellom linjene også, forresten! Mellom permene. Og utenfor. Langt, langt utenfor. På Facebook. I bloggen min. I bloggen til kompisen min også. Synlig, men likevel usynlig. Tydelig, men likevel utydelig. Nesten utenkelig. Men bare nesten. For jeg er her. Både i boka og i verden. Det er kompisen min også. Men hvem er vi egentlig? Og hvem av oss er jeg?

Akt 2: Leseren

Er dette sant, da? tenkte jeg mens jeg leste denne boken. Flere ganger. Mange ganger. Troverdighet er viktig for meg. I hvert fall i de fleste sammenhenger. Som når jeg leser biografiske tekster. Da er det ikke bare viktig for meg, men jeg forventer det faktisk også. Det følger liksom av den uskrevne kontrakten mellom forfatter og leser at fortellingen man presenter skal være sann. I hvert fall når det handler om liv. Eget eller andres. Jeg må kunne stole på det som blir sagt for å kunne skape mening. Hvis ikke blir det kaos. Og det har jeg virkelig fått erfare i arbeidet med denne oppgaven. Skikkelig kaos. Både i og uten for meg selv. Totalt sammenbrudd i meningsskapingen. Det var spesielt. Engasjerende. Utmattende. Jeg visste jo at det kunne være sånn. I hodet mitt visste jeg jo det. I tillegg står det svart på hvitt, både i boka jeg leste og i pensum. Flere steder. Enten i selve tekstene eller i tekstene som omgir dem. Likevel er det noe helt annet å erfare det. Bli kastet ut i det uten forvarsel. Føle det på kroppen. Få det inn under huden. Ta det til seg. OG være bevisst mens det skjer. Skrive om det i sanntid. Fascinerende.

Akt 3: Analytikeren

- Hva har jeg gjort? spurte analytikeren.

Og svarte: Jeg har oppdatert statusen min, akkurat som Oscar Guermouche. Klippet og limt. Repetert. Reprodusert. Samplet. Adaptert. Krysspublisert. Kommentert. Krøpet ned i detaljene og svevd over helheten. Hatt hjemme alene-fest i toppen av kroppen. Skrevet min første oppgaveløsningsforstilling. Fremført min første sosiale nettverksmonolog. Oppdaget at mitt hode er et hus hvor mange sanger holder til. Men det var kanskje ikke sånt du tenkte på? Du ville kanskje heller høre hva jeg har funnet ut etter all jobbingen? Kort oppsummert, sier du? OK, det korteste jeg kan si er dette: At all biografi handler om selvbiografi.

At ingenting er noe alene. At sammen er alt tegn og tolkning. At tolkning av tegn gir mening. Ga det mening?

Akt 4: Studenten

- Men hva har jeg egentlig lært av dette? spurte studenten.

Og svarte: Jeg har sett hva som går an. Og hva som kan skje når forfattere ikke er synlige i teksten. Blitt irritert. Fascinert. Interessert. Motivert. Til å bli dristigere i egen skriving.

Og mer synlig. Både i tekst og ellers. I denne oppgaven har jeg derfor prøvd å være synlig, både i og utenfor tekstene. Jeg har drevet intens og bevisst selvutforskning og selvframstilling.

Gjort teori til empiri og empiri til teori. Forhandlet. Ikke bare med meg selv og andre, men med en bok. Med tekster på nett. For alt er forhandling og det kan forhandles om alt. Bortsett fra døden, da. Kanskje det er derfor jeg skriver kanskje så ofte? Fordi det nesten ikke finnes noe som er sikkert. Alt det kommer an på hva det er og hvor det er og hvem det er der sammen med. Hadde Goffmann vært i live, ville han kanskje ha vært glad på mine vegne. Men livet hans tok dessverre slutt 19. november 1982. Han var bare 60 år. Denne teksten tar slutt nå. Den er lang nok.

Etterord: Les dette også!

Hvis jeg skal si noe mer om hva jeg har gjort og lært i denne oppgaven, må det bli dette: Jeg har lest Waage. Gadamer. Goffman. Walton. Abbott. Norrick. Melberg. Smith & Watson. Og de fleste andre på pensumlista. Oscar Guermouche. Leif Holmstrand. Leif Holmstrand. Oscar Guermouche. Peritekster og epitekster. Og meg selv.

Jeg har utforsket biografisk og selvbiografisk skriving som finnes. Utforsket tegn og tolkninger som finnes. Tolket det jeg mer eller mindre tilfeldig har festet meg ved. Skrevet nye biografiske og selvbiografiske tekster, som finnes. Utforsket meg selv, som finnes. Gjengitt de nye tolkningene. Produsert nye tegn.

The circle of life. Om og om og om igjen. Og igjen. Den helhetlige meningen er umulig å finne, siden mening av natur er upålitelig og i kontinuerlig forandring. Det eneste jeg kan gjøre er å forholde meg til fragmenter (tegn) og forsøke å finne mening i dem (tolkning). For å forhindre kaos. Slik må liv leves. Og gjengis. Det er en mening jeg kan leve med – i hvert fall akkurat nå.

Hvem jeg er? Jeg er meg. Men uten deg er jeg ingen.

Jeg liker oppgaver som setter i gang tankevirksomheten. Det har denne gjort – i høy grad. Så høy at det til tider har gått ut over både jobb og privatliv. Når oppgaven er levert, skal jeg kompensere for det. Men det har vært et nødvendig offer. I hvert fall etter min mening.

Ettersom jeg har valgt å se bort fra sjangerkravene for faglogg ved masterstudiet ved Høyskolen i Vestfold (se forord), lar jeg det bli opp til den enkelte å avgjøre om dette er en faglogg eller ikke. Men tilbakeholdt er den i hvert fall ikke. Kanskje er det en selvbiografi? Eller kanskje sjanger ikke er så viktig? En tekst er det i hvert fall. Og gøy har det vært, til tross for slitet, både å skrive den og å jobbe med oppgaven. Etter lang tid i tvangstrøya, er det deilig å endelig slippe fri!

Vedlegg: Det er en hel verden der ute!

Vi er oppfordret til å blogge og kommentere hverandre. Jeg har forsøkt. Lagt ut innlegg. Klikket meg inn hos andre. Oppdaget av mange ikke engang er lenket opp mot studiesiden. Kanskje blogger de for livet der ute i nettverksrommet et sted, uten verken å få eller sende noen signaler? Da finner de kanskje ikke meg her ute i evigheten heller, da? Jeg limer inn bloggen i loggen. Da kanskje de ser. Jeg roper i skogen, men får jeg noe svar? For uten deg er jeg jo ingen.

Vedlegg 1: Egoet

14
APR

Jeg vet hvem jeg er. Vet du?

Hvem er jeg? Jeg'et. Selvet. Subjektet. Personligheten. Identitetene. Tilhørighetene. Rollene. Maskene. Selvutforskingen. Selvrepresentasjonene. Selvfremstillingene. Selvfortolkningene. Selvbevisstheten.

Sånt holder jeg med for tiden. Selv om jeg vel egentlig har et ganske avklart forhold til det. Jeg'et. Mitt eget, altså. Men kanskje det er på tide med en reposisjonering snart? En liten rekonstruksjon? Det nærmer seg jo sommer.

Jeg leser Waage. Jeg leser Goffmann. Jeg leser og leser og skriver og skriver. Skriver om liv. Skriver for livet. Og vet hvem jeg er. Vet du?

Vedlegg 2: Forhandlingslederen

Mona K. Haug

for 2 sekunder siden

Forhandler med paratekster og prøver å finne mening...

Liker · Kommenter · Del

Vedlegg 3: Nattarbeideren

14
APR

Hjernesmed

Noen jobber best og er mest opplagte og iderike tidlig på dagen. Sånn er det ikke med meg. Jeg er mer som musklene, litt treig i starten, i det jeg begynner, og presterer bedre når jeg har vært i gang litt. Kvaliteten og kreativiteten øker betraktelig etter hvert som hjernen får kjørt seg litt. Når rotasjonene på harddisken har kommet skikkelig igang og spinner raskt rundt. Etter hvert nærmer jeg meg riktignok et punkt hvor jeg bør stoppe og kjøle ned litt igjen for at ikke alt skal slynges ukontrollert av gårde. Men før det, en stund før det, er hjernen min på sitt mest fantastiske. Jeg blir produktiv. Jeg blir lekende. Friere. Mer åpen. Tankerekken bare strømmer på og ordene flyter ubesværet. Det gjelder å stoppe i tide. Men før det gjelder det å smi mens hjernen er varm.

Vedlegg 4: Den halvgale musikk-tenkeren

Mona K. Haug delte en lenke.
lørdag

Queen - I'm Going Slightly Mad

www.youtube.com

Music video by Queen performing I'm Going Slightly Mad. (C) 1991 Queen Productions Ltd. under exclusive licence to Universal International Music BV

Vedlegg 5: Den enda galere litteratureksperiment-oppfinneren av sosiale nettverksmonologer (og av oppgaveløsningsforestillinger)

Mona K. Haug delte en lenke.

lørdag

Er i det kreative hjørnet. I det VELDIG kreative hjørnet. Skriver om gode avslutninger. Tekstlige. Litterære. Og plutselig har jeg denne på hjernen. Den er nok ikke helt frisk. Hjernen, altså. Eller kanskje den har hjemme-alene-fest? God helg! :o)

Stephan Remmler - Alles hat ein Ende nur die Wurst hat zwei

www.youtube.com

TOP3-Hit Germany in 1987 LYRICS: Krause sieht ne schöne Maid und denkt bei sich jetzt wird es Zeit nach Paarung steht mir nun der Sinn damit ich nicht

Liker · Kommenter · Del

Kristin Granli og Vibeke Vennemo Dyrhol liker dette.

Mona K. Haug Nå har jeg fått DeLillos på hjernen i stedet... På tide å ta natta!

lørdag kl. 02:40 · Liker

Mona K. Haug Trenger kanskje egentlig ikke Spotify, jeg, kom jeg på...

lørdag kl. 02:42 · Liker

Mona K. Haug Ser plutselig at dette nesten ble et litterært eksperiment. En slags sosial nettverksmonolog. Det bør jeg kanskje skrive litt om i fagloggen min i morgen.

lørdag kl. 02:45 · Liker

Vedlegg 6: Språkrøkeren

14
APR

The End

Alt har en ende (unntatt pølsa, som har to), og avslutningen er viktig. Helst bør den være tilfredsstillende også. Men for hvem? tenkte jeg, etter at jeg hadde avsluttet boka jeg skriver om i oppgave 3. For leseren? For forfatteren? For teksten i seg selv? Det må jeg nok analysere nærmere litt senere. For nå er det stopp. Slutt. Fine. Finito. Finale. God natt!

Vedlegg 7: Kjæresten

Mona K. Haug
for 2 sekunder siden

har akkurat avsluttet arbeidet med fagloggen.

Liker · Kommenter · Del

Bonusspor:

Uten .eg
er .eg
.ngen

Punktum

– en pastisj over Oscar Guermouche

Første verk i serien: *Mona gjennomfører idéer hun aldri hadde trodd hun skulle få*

Font: *Comic sans, halvfet. Størrelse: 42 pkt. Farge: Ikke-blå*